

SVET NESTOJÍ NA JEDNOM ČHĽAPOVI

ELIZABETH J. V.

BESTSELER

vydavateľstvo

AJ KEĎ VÁM ZNIČIL ŽIVOT, MUSÍTE ÍŠŤ ĎALEJ

SVET NESTOJÍ NA JEDNOM CHLAPOVÍ

ELIZABETH J. V.

Elizabeth J. V.
Svet nestojí na jednom chlapovi

Copyright © by xx
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-3-4

1.

Vychádzajúce slnko zmenilo hladinu vodnej nádrže na striebristo-belasé zrkadlo. Čím vyššie sa vynáralo, tým intenzívnejšie lúče vrhalo. Jasom osvetlené oči Natálie Keryovej však nežiarili svojou krásnou tyrkysovou farbou. Šeď v jej očiach akoby odvracala akýkoľvek závan radosti z nového dňa a svetlohnedé vlasy bez lesku padali na jej útly driek.

Už hodinu bezducho sledovala, ako sa príroda prebúdza po nočnom spánku. Za chrbtom začula pomaly sa presúvajúce auto, kroky, bicykel a niečí beh. Pootočila hlavu a tupo hľadela na zadýchaného chlapa v drahejšej športovej súprave. Z úzkej cesty zbehol ku vode a lapal dych. Pohľadom skĺzla z jeho postavy na vysušenú trávu. Keď na sebe pocítila jeho intenzívny pohľad, prerážajúci aj ten sivý závoj, v ktorom bola zahalená, prudko zodvihla hlavu.

„Môžem ti nejako pomôcť?“ spýtal sa nečakane.

Prelakla sa a razom vstala. Zamračil sa a ona urobila krok dozadu. Prečo jej chce pomáhať? Vie o nej niečo? Vie, čo urobila... čo sa jej prihodilo?

„Neboj sa, ja...“

Rýchlo vykročila a zamiešala sa medzi drevené kiosky, ktoré lemovali okraje chodníka. Obzerala sa. Nesleduje ju. Vstúpila pod prístrešok jedného zo stánkov s občerstvením a nazrela k čapovaciemu pultu.

„Dnes pre teba nemám prácu, ale tu máš. Najedz sa, lebo umrieš od hladu.“

Siahla po teplom hotdogu a káve v plastovom pohári a poďakovala sa. Majiteľ stánku ju sliedivo pozoroval, ako mizne z dohľadu ľudí.

Kopce lemujúce vodnú nádrž poskytovali vďačný priestor pre stále sa rozrastajúce hniezdo luxusných sezónnych obydľí. Richard dobehol najťažší úsek svojej rannej rozcvičky a spotený sa usadil do prvého plátenného kresla, ktoré sa vytŕčalo rannému slnku.

„Ty si blázon, človeče,“ začul od dverí. Natiahol sa po ľadový nápoj, ktorý mu Leo podával.

„Vďaka,“ vydýchol a hltavo sa napil. Leonard sa usadil pod slnečník a Richard, lapiac druhý dych, sa tiež presunul do tieňa.

„Dievčatá ešte spia?“ pozrel na kamaráta. Leo zodvihol kútik úst a priložil si k perám hrdlo plastovej fľaše.

„Tvoja Nikol je už hore, pripravuje raňajky,“ oznámil, keď prehltnol dúšok osviežujúceho nápoja.

„Nebyť mojej Nikol, len by ste chľastali,“ poznamenal Richard a odobral sa dovnútra. Oprel sa o zárubňu dverí a chvíľu zaujato pozoroval pozadie krásnej. Kratučké šaty odhaľovali celú dĺžku jej nôh a už pri najmenšom pohybe vykúkali červeno-zlaté plavky. Chytil ju za boky a pery prilepil na jej šiju.

„Oh, Riky,“ zapišťala a vykúzlila svieži úsmev. No keď sa otočila, zamračila sa.

„Chod' sa osprchovať, do čerta!“ vyprskla a Leo sa zachichúňal.

„Čo sľediš?“ zahundral Richard a znechutený vybehol na poschodie. Vrazil do jednej z troch izieb a zamieril do kúpeľne. Ešteže chatu zabezpečoval on a mohol si vybrať práve túto izbu s vlastnou kúpeľňou. Ostatní sa museli zmieriť s tým, že osprchovať sa možno len dolu na prízemí. Leovi a Matúšovi to neprekážalo a ich kočky to nekomentovali. Prečo aj? Majú dvojtýždňový výlet grátis. A vôbec sa nezdalo, že by sa im tu nepáčilo.

Osemnásťročná Lena ustavične ťahala Matúša na diskotéku a o niečo staršia Karin chcela vyzerat' ako tá tmavá modelka Naomi. Leo ju vďačne natieral olejom, a potom ťahal do izby na rýchlovku, keď sa mu jeho vzrušenie nedarilo schovať do tesných plaviek.

Richard vybehol zo sprchy a za ním sa tiahla svieža vôňa.

Postrapatil si svoje kratučké tmavé vlasy a vystavil ich teplým lúčom slnka zahalujúcim veľkú terasu. Nikol popri ňom nevšímavo prešla a za ňou vyliezla aj Lena. Uložili na stôl prvé taniere s pečivom a vrátili sa do kuchyne. Zrazu sa terasa naplnila všetkými obyvateľmi chaty a Richard len v tichosti pozoroval ich snahu podieľať sa ako-tak na príprave raňajok. Analyticky zhodnocoval svoje postavenie voči týmto mladým ľuďom. A k Nikol.

Mala dvadsať, krásnu štíhlu postavu, zvodný dekolt, blond'ové vlasy, ktoré odrážali žiarivé lúče, a pery, ktoré volali po bozku. ... A on mal predvčerom tridsaťjeden rokov a v tejto spoločnosti sa mohol pokojne cítiť ako starac. Vekom najbližšie mu bol Leo, ktorý mal dvadsaťštyri. Na chvíľu ho zamrzelo, že sa mu na tento výlet nepodarilo presvedčiť Alexa, dlhoročného kamaráta v jeho veku.

Konečne sa usadili a Richardovi neunikla Leonardova ruka, ktorá sa mihla po kolene Nikolety. Venovala mu krátky mrazivý pohľad, a potom sa usmiala na Rika. Pobožkala ho a zahrála milujúcu priateľku. Nebyť tohto výletu, nikdy by mu nedocvaklo, že Nikol aj Leo hrajú na dve strany. Teraz si tým však nebude kaziť príjemné dva týždne voľna.

***

Natália sa bezcieľne potulovala popri vode a pomedzi stany rozložené na veľkej trávinatej ploche blízko vody. Hoci sa tvárida nezúčastnene, sledivým pohľadom hľadala cennosti nepozorných turistov. Včera sa jej podarilo schmatnúť jednu nestráženú peňaženku a nemusela pri tom ani brať nohy na plecia. Vytiahla z nej sedemdesiat eur a odhodila ju aj s dokladmi, ktoré v nej boli.

Poliaci. Drzí, oplzlí, hneď jej dávajú neslušné návrhy. A nikdy nie triezvi. Večne s fľašou piva v ruke, rozvalení na tráve. Zamierila medzi tunajších, ktorí sem chodia tak na pol dňa. Z diaľky sledovala švitoriace deti a priložila si ruku na hrud'

Rýchlo odkráčala a schovala sa v tieni neďalekého stromu. Poludňajšie slnko by upieklo aj biftek hodený na plech auta.

Opretá o strom hľadela do diaľky a intenzívne sa v duchu modlila. Tak ako to robila neprestajne už dva mesiace. Modlila sa za zdravie a šťastie svojho synčeka a za to, aby jej raz odpustil. A modlila sa tiež za to, aby raz odpustila sama sebe.

Prehodila si dopredu svoje dlhé vlasy a prstami ich prečesávala. Už dva týždne pod holým nebom a hoci teraz mala vo vrecku takmer dvesto eur, ktoré ukradla, nemienila ich dať tomu zdieračovi, čo jej tri mesiace prenajímал garsónku. Možno by si mohla kúpiť malý stan – leto pretrvá ešte dobrý mesiac, ale čo ak prídu dažde? Zanechala stiesňujúce myšlienky a znovu si vyšla medzi ľuďi.

Ležérne odkopla slnečné okuliare z okraja opustenej deky a o dva kroky ďalej, už v tráve, sa za nimi natiahla. Sadli jej – konečne ju ochráni pred dotieravým slnkom. O pár metrov ďalej zodvihla fľašu limonády a pokojne kráčala ďalej, držiac ju pred sebou. Až v dostatočnej vzdialenosti ju otvorila, aby uhasila svoj smäd. Jej pohľad spočinul na stratenej ružovej gumičke. Zohla sa k nej do trávy a zopla si rozstrapatené vlasy. Podvečer sa prejde popri chatách hore na kopci. Možno sa v niektorej z nich bude dať osprchovať či dokonca prespať.

***

Dva týždne ubehli rýchlo a posledné tri dni priniesli prietrž mračien. Richard hľadel z otvoreného okna na ustupujúcu búrku. Vzduch nabral inú kvalitu a vyhánal z izieb chaty dusnú atmosféru. Včera sa znovu pripili. On jediný vedel, kde je jeho hranica a kedy prestať. Len s nezáujmom o druhej ráno sledoval spoza svojho auta opitého Leonarda, ako tlačí Nikoletu k stene pod terasou. Vzdychala tak hlasno, že aj keby sa bol opil na mol ako Matúš, tieto vzdychy by ho z opice prebrali.

No on sa nepotreboval prebrať. Bola to Nikol, ktorá potrebovala prefackať. A tak sa len postavil Leovi za chrbát

a s rukami prekríženými na hrudi čakal, kým si ho v hustej tme všimnú. Keď k tomu došlo, Nikol sa od ľaknutia išla hneď vyzvracať a Leonard sa trápne ospravedlňoval. Nervózne pritom prešľapoval na mieste a istotne si najviac želal, aby Riko odkráčal a Nikol ostala v polohe, ktorú zaujala pri zvracaní. Len tak by mohol dokončiť, čo začal. Isto by stačilo už len poriadne zozadu priraziť a bol by na vrchole. Jej rajcovný zadok doslova burcoval všetky hormóny.

Teraz previnilo sedela na veľkej manželskej posteli a civela do prázdna. A Richard sa snažil ovládať, aby ju nepočastoval nechutnými nadávkami. Priznať si, že niekoľko mesiacov chodil s pobehticou, bolo pre jeho ego bolestivé.

Keď mraky prestali púšťať kvapky vody, siahol po peňaženke a zbehol z poschodia. Na terase sa zhlboka nadýchol sviežeho vzduchu. Prešiel ku svojmu autu zaparkovanému na okraji strmej cesty a na chvíľu sa v ňom usadil. Otvoril dokorán aj dvere spolujazdca, aby vyvetral sparno v interiéri a peňaženku položil vedľa riadiacej páky. Mohol by sa previezť do mesta, aspoň by na chvíľu zabudol na včerajšiu noc. Bolo mu z nej nanič. V spätnom zrkadle zbadal približujúcu sa postavu dievčiny. Možno by sa k nej mal pridať a prejsť sa pomalým krokom až dolu k vode. Hlavou otočenou opačným smerom prešla popri aute a on sa náhle vyrútil k terase, na ktorej stála Nikol a v ruke držala jeho zvoniaci mobil. Schmatol ho, Nikol odkráčala a on, otočiac sa znovu k ceste, prijal hovor.

„Do riti!“ zanadával v momente. „Hneď ti zavolám,“ dotyčného zrušil.

„Nie! Nie! Vráť mi doklady! No tak! Počuješ?!“ vyrútil sa za svojou peňaženkou, ktorá sa v ruke tej dievčiny od neho vzdala.

„Prosím ťa, vezmi si prachy, ale doklady potrebujem. Tak počuješ?!“ zreval a ona náhle zastala. On zadýchaný urobil to isté.

„Nie som odtiaľto, ak mi vezmeš doklady, budem musieť

nahlásiť krádež. Okrem toho stojí množstvo času, než si vybavím všetky nové, a ja ich potrebujem, do čerta!“ zúrilo, no neurobil jediný krok navyše, aby ju schmatol. Ak by prudko vyštartoval, určite by ju dobehol. Pomaly cúvala, vystrašená aj zadýchaná. S pohľadom orla upretým na neho otvárala tučnú peňaženku.

„Vezmi si všetky, len mi vráť doklady!“ opakoval a naťahoval k nej ruku, akoby bola na dosah. Sekundy boli dlhé a jej rozhodovanie sa v jednej z nich spečatilo. Pozrela za jeho chrbát, a keď videla, ako sa k nemu rútia jeho priatelia, rýchlo vytiahla kôpku bankoviek a peňaženku hodila ďaleko do trávy. Dolu kopcom letela ako víchor a jediné zakopnutie či pošmyknutie, ju mohlo stáť nepríjemný pád. Richard ostal bezradne stáť v strede zmáčanej cesty a hľadel ako sa stráca.

„Do čerta, prečo si ju nechtyl?“

„Do toho!“ okríkol Nikoleta a nazúrený prešiel mokrou trávou po svoju peňaženku.

„Kurva, veď je to decko. Koľko mohla mať? Pätnásť?“ konštatoval Matúš, ale Richard sa správal, akoby tam neboli. Dvakrát opakovane nazrel do peňaženky, aby sa utvrdil v tom, že mu skutočne nenechala ani jediná bankovku. Osemsto eur bolo v nenávratne! Zúriivo hodil peňaženku na sedadlo otvoreného auta a oprel sa rukami o kapotu.

„Zavolaj políciu, do čerta!“ začul za chrbtom, no nevenoval tomu pozornosť. Spamätával sa, smútil za peniazmi, a hneval sa na svoju naivitu a hlúposť.

„Odchádzam!“ oznámil náhle a dodal: „A kto sa chce zviest’, nech mi dá prachy na benzín!“ Buchol jednými a potom druhými dverami auta a náhlivo vtrhol do izby. Hodil tašku na posteľ a povyberal zo skriň svoje šaty.

„Riky, veď tu máme ostať ešte dva dni!“ zapíšťala Nikoleta a on sa obzrel. Za jej chrbtom stáli všetci ostatní.

„Chodte si spakovať svoje veci. Ak chcete ostať, nech sa páči. Máte stan, slnečník. Dolu pri vode je kopec miesta, môžete sa zložiť tam. Táto chata sa o hodinu zamyká, kľúče idem vrátiť

majiteľovi a... Odchádzam!“ zdôraznil.

„Riky, hneváš sa na nás, pretože tá štetka ti ukradla peniaze?“ ozvala sa Karin.

„Nie, zlatko, ja sa hnevám na inú štetku!“ povedal nasrdene a ona spýtavo hľadela.

„Richard... do čerta, choďte von, nech sa s ním porozprávam,“ zachraňovala Nikol situáciu.

„Prečo by mali odísť, Nikoleta? Ty si svojej kamarátke ešte nepovedala o tebe a Leonardovi?“

Iskry lietali vzduchom a napäté ticho prerušoval len šuchot cestovnej tašky, do ktorej si Richard ukladal veci. Karin bez jediného slova s otvorenou pusou a pohľadom vystrašeného šťeňaťa opustila izbu a odobrala sa k činnosti, ktorú vykonával Richard. Ani to netrvalo tak dlho, ako si pôvodne myslel a o necelú hodinu boli tašky naložené v dvoch autách, na ktorých prišli.

Richardove tmavočervené Volvo okupovala Karin, a Nikol sa rozhodla tesniť v Leonardovom aute spolu s Lenou a Matúšom.

***

Natália Keryová už piatykrát preratúvala kôpku bankoviek, ktoré sa jej krčili vo vrecku ošúchaných, špinavých nohavíc.

„Neskutočné šťastie,“ vytešovala sa s malou dušičkou. „Je načase zmeniť pôsobisko.“

Peši prešla niekoľko kilometrov do mesta a v najlacnejšom obchode vymenila svoj šatník. Plátennú tašku, ktorú nosila na pleci, nahradil vak a v nových botaskách sa jej bude určite rýchlejšie utekať. Usadila sa na zastávke autobusovej stanice. Neriešila, kam pôjde, ale ako sa dostane do autobusu bez cestovného lístka. Bolo jedno, ktorý spoj využije, hlavne nech sa premiestni. Ten chlap istotne nahlásil krádež, a keďže na seba hľadeli zoči-voči, nebude preňho ťažké poskytnúť polícii jej opis.

Zamyslená sedela na lavičke a sem-tam zodvihla zrak k niektorému z autobusov. Z diaľky začula zábavný rozhovor

partie a pri mene Boris uprela zrak ich smerom. Nebol tam a vlastne, bolo by to smiešne. Človek ako on by verejnou dopravou nikdy necestoval. Prišiel autobus smer Bratislava a ona sa prispôsobila davu, do ktorého sa votrela. Obaja vodiči vyliezli a odobrali sa otvoriť úložný priestor.

Jeden z nich sa po tejto krátkej prestávke vrátil na sedadlo vodiča a dav sa stiesnil. Nebolo možné preniknúť dnu, ale boli to ideálne podmienky na rabovanie vreciek a tašiek, čo boli poruke. Konečne sedela úplne vzadu a chladná k emóciám a smútku iných, žmolila v ruke biely malý papierik.

„Panebože, ľudia, požičajte mi niekto na cestu. Prisahám, že keď vystúpim, tak vám peniaze vrátim.“

Bezducho hľadela na jeho fotografiu v občianskom preukaze a potom peňaženku strčila do prázdnej kapsy na bočnej strane nového vaku. Nebolo už ničoho, čo by ju dokázalo zlomiť, prebudiť v nej pocit súcitu či výčitiek. Po tom, čo si prežila, život prestal mať zmysel. Bol gombičkou. Žila zo dňa na deň, nikdy netušila, čo príde. A čokoľvek by prišlo, neobávala sa toho. Nemala čo stratiť, mohla len získať. Ešte aj pobyt v nápravno-výchovnom ústave by bol vykúpením pred blížiacou sa zimou.

Domov sa vrátiť nemienila, hoci vedela, že je len otázka času, kedy sa to stane. Úrady už istotne kontaktovali jej matku, ktorá ju pred siedmimi mesiacmi pre jej tehotenstvo vyhodila. Vtedy však mala Borisa a chodila riadne do školy. No ako jej bruško narastalo, Boris sa začal vzdávať, až sa raz do ich prenajatej garsónky vôbec nevrátil.

Nezaujímal sa, čo bude s ňou a s ich bábätkom, presne tak, ako to nezaujímal jej rozvedenú matku, ktorej dom v neďalekej dedine teraz okupoval štyridsaťročný tučný alkoholik. Nechcela si pripustiť, že sa po rozchode s Borisom opustí tak, ako sa opustila jej matka po rozvode s otcom. Napriek tomu ju Borisov odchod tak zronil, že prestala chodiť do školy a stratila sa vo svojom žiali a v opustenosti. Hoci sa dlhodobo pohrávala s myšlienkou kontaktovať otca, jej skrytá hrdosť to nedovolila.

Nikdy nezabudol na jej narodeniny, meniny, na Vianoce. A ona vedela, že ju má rád napriek tomu, že je tak ďaleko. Celé tri roky, pracoval v Nemecku, a ako jej niekoľkokrát vysvetlil, cestovať za ňou na Slovensko príliš často by bolo preňho veľmi nákladné. Navyše by mohol prísť o prácu. A tak boli v kontakte len telefonicky a vzdialenosti medzi telefonátmi sa s pribúdajúcimi mesiacmi skracovali. Pravdepodobne by len kvôli nej nepricestoval späť, a ona by mu asi nedokázala povedať, že sa zbavila svojho bábätka. Výčitky, že urobila chybu, ktorá sa nedá napraviť, ju ťažili čoraz viac.

2.

Brána veľkého domu sa pomaly odsúvala a odhaľovala po častiach dokonalosť, ktorá sa za ňou skrývala. Farebnými kamienkami vyzdobené okraje príjazdovej cesty, výrazne zelený trávnik, starostlivo rozkvitnutá záhrada. Skalky lemujúce takmer celé okolie domu.

Richard cúvol ku garážovej bráne a vystúpil. S ťažkým povzdychom, už s dvoma taškami v rukách, vošiel do chodby. Tašky spustil na zem až v práčovni a hodil sa do veľkého kresla v hale. Vo vrecku mu zavibroval mobil a oznámil prijatie správy.

„Keď sa vrátiš z dovolenky, ozvi sa mi. Mám pre teba ďalšiu zákazku.“

Hneď vytočil svojho šéfa a dohodol stretnutie. Pôjde sa osprchovať a dá si s ním večeru v dobrej reštaurácii. Zastal v kúpeľňových dverách a vrátil sa zamknúť vchodové.

Ako očakával, keď vyšiel, svieži a čerstvo oholený, Nikol bezradne stála na malej terase a prechádzala sa pred domom. Spokojne znovu vyšiel na poschodie, elegantne sa obliekol, zahalil sa do drahého parfumu a s príručnou taškou konečne vyšiel von.

Nikol šokovane sledovala, ako zamyká dvere domu, a keď svoje kľúče strčil do vrecka, podržal otvorenú dlaň a čakal na tie jej.

„Chcem si vziať svoje veci,“ vykoktala zmätene.

„Nemám na to teraz čas. O pätnásť minút musím byť na inom mieste,“ oznámil pokojne a stále čakal s otvorenou dlaňou na kľúče od domu.“

„Nechám ti ich...?“

„Nikol,“ zastavil jej slová, „vráť mi kľúče od domu!“ Zaťal

zuby a ona, zdeptaná situáciou, mu ich hnevľivo strčila do dlane. Otočila sa a vykročila k bráne. Tuho pri chôdzi pristupovala a jej zadok sa vlnil v rytme kľopkajúcich opätkov. Na jej pozadie bol pekný pohľad. Husté vlasy nadsakovali a spona, ktorá ich držala na temene hlavy, sa zosúvala. Napokon ju Nikol vytiahla a dopriala tak Richardovi posledný pohľad na krásu jej blond'avých kučier.

***

Autobus smerujúci do Bratislavy mal približne v polovici svojej cesty zastávku a polhodinovú pauzu. Vodiči vošli do reštaurácie a cestujúci mali rozchod. Natália nechala vystúpiť takmer všetkých pred ňou, ale hlavne čakala, až vystúpi ten mladík, čo cestoval na úver. Hodila na jeho sedadlo vyprázdnenú peňaženku a zbehla po schodíkoch. Nevedomky sa zhlboka nadýchla a vykročila do nového života. Alebo len života na novom mieste?

Veľmi rýchlo sa jej podarilo nájsť ubytovňu. Pri okienku podsunula len včera ukradnutý občiansky preukaz dvadsaťročnej dievčiny, vyplatila ubytovanie na celý týždeň dopredu a odobrala sa do jednoposteľovej izby.

„Posteľ,“ zašepkala a rozvalila sa na nej. Zamkla sa a o chvíľu už pokojne spala.

Ranný hluk rušnej ulice jej však nedovolil ležosiť dlho. Netušila, koľko môže byť hodín a tak podišla k oknu a otočiac žalúzie, oslepilo ju nízko posadené, no intenzívne žiariace slnko. Znovu ich zatvorila a vrátila sa do príjemnej posteľe.

No sny, ktoré nasledovali po tomto krátkom prebudení, ju mučili svojím posolstvom zrady, zlyhania, bolesti. „Boris...“ prebrala sa a zotrela si slzy z tváre.

***

Alex sa zavčas ráno unúval do Zvolena za Richardom. Ten mu ešte večer volal, čo sa mu prihodilo na dovolenke, a tak ho prišiel podporiť. Nepoznal ho ako človeka, ktorého by len tak

niečo vykoľajilo. No ako si udržať pevné nervy, keď za jeden deň prichytil frajerku pri sexe s kamarátom a ešte mu aj ukradli značnú hotovosť?

Ako očakával, Richard bol rozladený, podráždený a o desiatej ráno mal doma na svojom pracovnom stole už tri šálky od kávy. Usilovne kreslil plány nového domu, hoci len zbežne vedel, ako si ho klient predstavuje, a za týchto okolností to bola strata času aj materiálu. Emotívne pritom vyjadroval svoje pocity, zlosť, hnev.

Alex sedel oproti na vysokej stoličke a pokúšal sa ho slovne podporiť.

„Mohli by sme sa poriadne opiť, Richard. Čo povieš?“ Alex s úsmevom prikyvoval.

„Škoda, že si sa presťahoval do Bystrice,“ dodal Richard, na chvíľu pustil ceruzku z ruky, zložil si okuliare a pretrel si unavené oči. Cez veľké okno pracovne zbadal hurikán Nikoleta, ako sa rúti dvorom a o chvíľu obaja počuli nervózne búchanie do dverí.

Napokon sa jej dvere podarilo otvoriť a do chodby už vošla navonok pokojná mladá žena.

„Prečo, prosím ťa...“ vybuchla, ale Richard ju ihneď rázne zastavil.

„Daj mi pokoj!“ zakričal. Chvíľu na neho civela a potom odišla na poschodie do svojej izby, kde mala oblečenie. Richard vytiahol ďalší čistý výkres. Kým sa Nikol vrátila s nabaleným kufrom z poschodia, Alex bol preč. O chvíľu mu začínala vyučovacia hodina. Richard ho odprevadil pohľadom a nevenoval pozornosť ani Nikolete, ktorá stála opretá o zárubňu dverí.

„Môžeš aspoň na chvíľu?“ pokúsila sa o rozhovor.

„Pch!“ nazlostila sa a krútiac hlavou konečne opustila Richardov dom. Vzdychol si a prešiel sa po prázdnych izbách. Pohltil ho chvíľkový smútok a po neskorých raňajkách sa nachystal na stretnutie s klientom.

Pán Timko bol elegantne odetý postarší pán a len čo vystúpil

zo svojho mercedesu, rozosieval srdečný úsmev na všetky strany.

„Pán Bartovič? Zdravím vás!“ natáhoval ruku k Richardovi. Ten sa prinútil k dobrej nálade a kráčal za ním do útulnej kaviarne.

Servírka prifrčala expresne rýchlo a po otázke, čo vám ponúknem, Richard len horko prehltoľ. Z jazyka sa mu predierala veta: „Dvojitú vodku s ľadom.“

Napokon doniesla dve kávy a on vytiahol skicár, do ktorého nachytro načarbal predstavy svojho klienta o novom dome. A klient sa nečakane sa rozhovoril nielen o dome, ale aj o tom, ako jeho dvadsaťpäťročný syn nabúchal ani nie osemnásťročnú dievčinu, a že ho prinútil oženiť sa s ňou. Preto ten dom.

„Vy ste ženatý, pán Bartovič?“ nečakane sa opýtal. Richard prekvapene zodvihol zrak od bieleho papiera a uprel ho do tváre toho muža.

„Nie, nie som,“ odvetil a v tej istej sekunde sa ospravedlnil a odkráčal na toaletu. Nebude mu odpovedať na takého otázky. Rozladilo ho to.

„Môj syn mi robí veľa starostí. Neviem ho prinútiť, aby sa venoval rodinnej firme,“ pokračoval klient v sťažnostiach, keď sa Richard vrátil ku stolu. „Keby si našiel aspoň poriadnu prácu, keď nechce predávať autá. Hlavne, že už dve nabúral.“

„Teraz ho už ťažko prevychováte,“ podotkol Richard a zodvihol zrak k svojmu klientovi. Ten na neho pozeral, akoby sa chystal omdlieť.

„Áno, máte pravdu,“ priznal napokon a Richardovi padol kameň zo srdca. Už len to by chýbalo, aby ho urazil.

„Čo by ste urobili na mojom mieste?“

„Mám tridsaťjeden rokov, pán Timko. Nechcete odo mňa radu. Viem len, že ak by bol môj syn nezodpovedný ako ten váš, istotne by som ho neposielal tristo kilometrov zo svojho dohľadu. Mimochodom, čo rodičia tej mladej dievčiny?“

„Čo už tí môžu? Otec je alkoholik, matka je bez práce...

Vystrojil som synovi krásnu svadbu a ešte pre nich chcem postaviť novúčkový dom na tomto čarovnom mieste,“ povzdychol si. „Možno sa práve tu do seba zamilujú.“

Richard sa potil. Je možné, aby jeden navonok inteligentný človek premýšľal tak naivne a hlúpo? Spamätal sa a po niekoľkých zdvorilých slovách sa s ním rozlúčil. Keď opustil kaviareň, rýchlo sa pokúsil všetky tieto informácie hodiť za hlavu. Musí sa naňho zamerať len ako na klienta.

***

Natália sa týždeň potulovala a spoznávala nové mesto. Pravidelne raňajkovala vždy v inom supermarkete v oddelení chleba a pečiva, a napokon sa jej v jednom z nich podarilo brigádnicky zamestnať.

Naťahovala sa so škatuľami a paletami tučne naloženými tovarom a popri tom sa napchávala cukríkmi a čokoládovými tyčinkami.

Jedávala vo fastfoode a za mesiac dokonca pribrala. Jej telo začínalo naberať iné krivky a vlasy po každodennom umývaní drahým ukradnutým šampónom naberali krásu a žiaru. Ostrihala si rozštiepené končeky a oči zvýraznila čiernou ceruzkou.

Dnes mala nočnú zmenu a v hypermarkete bolo viac zamestnancov ako zákazníkov. Starostlivo ukladala konzervy, keď jej jedna z nich náhle od ľaknutia vyletela z ruky. Pred ňou stál v pozore uniformovaný mladý policajt a hoci nevyriekol ani jediné slovo, Natália reflexívne začala cúvať. Uprene si ju premeriaval, a keď chrbtom narazila do druhého, zazmätkovala.

„Natália Keryová, choďte sa prezliecť a pôjdete s nami,“ upieral na ňu svoj prísny pohľad a ona sa vzdala, skôr ako vôbec zabojovala. Nateraz bude hrať poslušné dievčatko. Nemohla utiecť. Len čo vyšla zo šatne, čakali ju na konci chodby. A tak ich skleslo a mlčky nasledovala do auta a na policajnú stanicu. Tam s ňou ostal v chodbe iba jeden z nich a keď sa usadila, postavil sa pred ňu do pozornosti.

„Niečo som vyviedla?“ nadhodila ľahostajne.

„Áno! Nechodíš do školy! Úrady kontaktovali tvojich rodičov a oni nás, takže tu teraz na nich pekne počkáš. Sú na ceste,“ oznámil a ona prudko vstala. Znervóznela.

„Chcem ísť po svoje veci!“

„Pôjdeš. Hneď ako si ťa prevezme jeden z tvojich rodičov. Teraz sa posad' a čakaj!“ nariadil.

„Načo je toto divadlo dobré? Našla som si prácu, mám kde bývať, tak nech mi dajú pokoj!“ srdila sa a znechutene si sadla.

Jasné. Mame a tomu alkoholikovi, s ktorým už tri roky žije, určite chýbajú jej rodinné prídavky. Vyše pol roka ju nezaujímalo, kde je a či vôbec ešte žije, a zrazu sa unúva skoro tristo kilometrov, aby si ju vyzdvihla. Aká je trápna. Čo si myslí, že ju priviaže ku školskej lavici, aby doštudovala?

Odkedy sa s otcom rozviedli, jej život sa úplne zosypal. A spolu s jej životom aj ten Natalin. Veľmi chcela ostať s otcom, ale on jednoducho odišiel a život prestal mať zmysel. Keď jej volal, vždy plakala. To, že na ňu myslí, jej nestačilo. Už ju nemohol objasť, ani sa na ňu usmiať. Mal svoj život a bol ďaleko. Muž, čo prišiel po ňom, bol spočiatku veľmi milý a srdečný, ale pravdepodobne len nemal kde bývať. Hneď ako sa nast'ahoval do ich domu, poriadne to s mamou oslávil a odvtedy ešte neprestal piť. A ona s ním.

Istotne sa na ňu teraz poriadne vyziap, že musel kvôli nej v noci tak ďaleko cestovať. A to ešte netuší, že s nimi ostane maximálne päť minút a využije prvú príležitosť na útek.

Poslušne sedela a sledivými očami zhodnocovala situáciu. Mrvila sa na starej lavici a policajt, čo ju priviedol, sa zhováral s kolegom. Skusmo ju pri tom kontroloval a občas prišiel až ku vchodovým dverám a nazrel do tmy.

Dvere sa otvorili a zatvorili a vošiel ďalší policajt. Vybehol na poschodie a do ticha sa ozvalo zvonenie mobilu. Policajt, čo ju strážil, siahol do vrečka a s očami prilepenými na ňu riekol:

„Áno, je tu. V poriadku...“ pozrel na hodinky, odvrátil sa